

3, 4, 5 Gange i den samme Tid, i hvilken han alene for een Forseelse vilde blive firkret derimod ved at være i en Tvangsarbejdsanstalt. Der er desværre Personer, der ere af den Bestaffenhed, at deres Liv er en fortsat Vexlen mellem en strafbar Vagabonderen og Afsoning af deres Forseelser i et Fængsel, og det er netop for saadanne Personer, at Tvangsarbejdsstraffen er særlig velgjørende, ikke at tale om, at den er særlig velgjørende for Samfundet ligeoverfor saadanne Personer. Naar det ærede 6te kongevalgte Medlem til Støtte for Justitsministerens Forslag — saaledes forstod jeg det idetmindste — om at indskyde disse to Ord „saavidt muligt“ gjorde gjældende, at det dog vilde være urimeligt at jorde dømtede Betlere og Løsgængere til en maaste meget fjernt liggende Tvangsarbejdsanstalt, fordi den paagjældende Egn eller den paagjældende Jurisdiktion ikke var forsynet med en saadan Anstalt, saa er jeg derimod netop af den Formening, at der hverken er noget Urimeligt eller noget Uhenstigtsmæssigt derved; thi det er jo netop gennem de forøgede Omkostninger ved denne længere Forsendelse til Straffeanstalten af Betlere og Løsgængere og deres for den fremmede Jurisdiktion sandsynligvis ikke ubetydelig dyrere Ophold i Tvangsarbejdsanstalten, at man maa haabe, at der skal komme en rigeligere Forsyning af saadanne Anstalter tilveie. Det har jo i Udvalget været under Forhandling, om der ikke skulde gives et ligesvem bestemt Paabud om, at et vist Tal, f. Ex. et Tvangsarbejds hus for hvert Amt, skulde komme tilstede; men man har beroliget sig ved, at Selvinteressen vilde bringe det til, at der kom flere Anstalter, thi det at skulle affrafte sine Vagabonder i fjerntliggende og fremmede Tvangsarbejdshuse, vil man i Vængden finde at være noget for besværligt og noget for bekosteligt. Udgifterne og Befolningerne ved Straffen betales jo som Delinquentensomkostninger og falde altaa de Kredse til Byrde, i hvilke Dommen falder. — For saa vidt ærede Medlemmer i Justitsministerens Underændringsforlag om at indskyde Ordene „saavidt muligt“ i Flertallets Ændringsforlag under Nr. 34 maatte se noget ganske tilsvarende til det Underændringsforlag, som det ærede Æhing allerede har vedtaget, og som den ærede Justitsminister havde stillet til Flertallets Ændringsforlag under Nr. 7, saa maa jeg gjøre opmærksom paa, at disse to af den høitærede Justitsminister stillede Forslag egentlig ikke stemme med hinanden. Thi i det ene Tilfælde, det, som vi allerede have haft til Behandling og Afstemning, gjaldt det om udtrykkelig at sige, at disse Alimentationsbidrag, naar der ikke var noget Tvangsarbejds hus tilstede, skulde affones med simpelt Fængsel; her derimod foreslaar Justitsministeren kun at indsatte Ordene „saavidt muligt“ og det maa i mine Tanker nødvendigvis forstaaes saaledes, at, naar den Betingelse er tilstede for Ændringsforlaget, at der ikke

er nogen Tvangsarbejdsanstalt tilstede, bliver Forseelsen at affone med Vand og Brød. Jeg kan ikke se, at der er nogen absolut Nødvendighed for at vedtage det af Justitsministeren stillede Ændringsforlag. Er der en absolut Nødvendighed tilstede for dette, saa maa jeg paastaa, at der ogsaa er en absolut Nødvendighed tilstede for overalt, hvor man taler om at straffe med simpelt Fængsel og Fængsel paa Vand og Brød, at indsatte dette „saavidt muligt“, og forsaavidt der er Plads. — Jeg maa blot endnu gjentage, at jeg for mit Bedkommende sætter en ganske særdeles Pris paa, at Straffen for Belleri og Løsgængeri for Fremtiden alene maa blive Indsættelse i Tvangsarbejdshuse, fordi jeg tror, at det allerede har viist sig, at Straffen af Fængsel paa Vand og Brød i det Mindste i mangfoldige Tilfælde er ganske virkningsløs lige over for disse Personer.

Oyenbøll: Det ærede Medlem, der nu satte sig, udtalte den Anskuelse, at Narfagen, hvorfor der fandtes saamange Bellerisager, væsentlig skulde ligge deri, at Domstolene have Frihed til at vælge imellem Sensættelse i Tvangsarbejdsanstalter og Fængsel paa Vand og Brød og benytte denne Frihed saaledes, som jeg ganske viist ogsaa tror, at de benytte den, paa den Maade, at man meget hyppig idømmer Betlere Fængsel paa Vand og Brød. Jeg tror nu for det Første, at det viistnok, som det ærede 6te kongevalgte Medlem (Uising) udtalte, meget ofte stiller sig saaledes, at det baade med Sensyn til den paagjældende Delinquent og ogsaa paa Grund af andre Forhold vil være uheldigt og noget for strengt at anvende Tvangsarbejde, navnlig i saadanne Tilfælde, hvor Tvangsarbejdshuset er meget langt borte. Men for at blive ved den Udtalelse, jeg nævnte, at Narfagen nærmest skulde ligge deri, at man ikke straffede strengt nok, og naonlig deri, at man ikke vænede disse Personer til Arbejde, saa tror jeg rigtignok, at, dersom man vil begynde at undersøge Narfagen til de mange Betlere og Løsgængere, vi vitterlig have her i Landet, saa vil det findes, at der er andre Narfager tilstede. Det er ganske viist, som det ærede Medlem yttrede, at der er en stor Mængde Personer, som Navet rundt gaa omkring som Løsgængere og Betlere og kun af og til blive straffede; men desto værre tror jeg, at dette har en ganske anden Grund end den, at de Paagjældende ikke blive straffede strengt nok. Narfagen maa vi for det Første søge hos Fattigbestyrererne. Det er jo en vitterlig Ting, at de ærede Fattigbestyrer, naar en saadan Person efter udtæet Straf bliver sendt hjem, 8 Dage efter give ham 1 Rd. og lade ham gaa igjen under det Paaskud, at han skal søge Arbejde, og det er saaledes i den hele mangelfulde Organisation, vi have med Sensyn til Løsgængere, at man maa søge Narfagen, idet der ikke er nogen Forpligtelse for